

Arrest

nr. 141 132 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X (alias X)

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 27 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 december 2012 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 26 april 2013 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.09.2011 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verwijst naar het feit dat hij in 2008 al een aanvraag 9bis heeft ingediend en dat hij deze heeft geactualiseerd in 2009. Hij verwijst ook naar het feit dat deze aanvraag ongegrond werd verklaard, maar hij toont niet aan waarom dit element hem zou verhinderen om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

Verder stelt hij dat, gezien hij niet over een niet-precaire verblijfstitel in een ander land beschikt, hij zijn aanvraag dient in te dienen in zijn land van herkomst Algerije. Hij verklaart dat dit echter niet mogelijk is, omdat dit een schending van het artikel 3 EVRM zou inhouden. Wat deze vermeende schending betreft, dient te worden opgemerkt dat de bescherming verleend via het artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren

Wat het invoeren van het artikel 8 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Betrokkene merkt ook op dat hij hier al sinds 2004 zou verblijven. Dit kan echter niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. "Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen daarom niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)

Betrokkene beroept zich ook op het feit dat hij een arbeidsovereenkomst voorlegt, maar hij toont niet aan dat hij over de officiële toestemming beschikt om in België betaalde arbeid te verrichten. Bijgevolg kan dit gegeven niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden.

De elementen van integratie, namelijk de duur van zijn verblijf, zijn werkbereidheid, zijn kennis van het Nederlands en zijn sociale relaties, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het vertrouwensbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] De verwerende partij begaat in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekende partij mede te delen dat zijn aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk verklaard wordt.

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

[...]

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

- [...]

Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009. zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris,

b)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element dat beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Er kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt niet overeenstemt met een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in de regeringsinstructies, doch dient vastgesteld te worden dat de feitelijkheden eigen aan het dossier van de verzoekende partij bewijzen leveren van zijn duurzame lokale verankering.

In eerste instantie is het zo dat de verzoekende partij reeds geruime tijd ononderbroken in België verblijft en dit reeds sinds 2004.

Daarnaast wenst de verzoekende partij een economische bijdrage te leveren aan de Belgische economie. De verzoekende partij heeft een wil tot werken en heeft eveneens een reële tewerkstellingsmogelijkheid, gelet op de arbeidsovereenkomst die de verzoekende partij aan zijn aanvraag heeft gevoegd.

De wil tot werken en de reële tewerkstellingsmogelijkheid zijn elementen die hoog in het vaandel worden gedragen bij de beoordeling van een aanvraag tot regularisatie.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, waarbij sprake kan zijn van duurzame lokale verankering, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt het vertrouwensbeginsel doordat meegedeeld werd dat de achterliggende filosofie van de instructies blijvend zal worden toegepast binnen de discretionaire bevoegdheid, doch bij het nemen van individuele beslissingen, zoals in casu, wijkt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan af.

Een dergelijke werkwijze kan niet aanvaard worden.

- [...]

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft reeds in het individuele dossier van de verzoekende partij geoordeeld dat er in hoofde van de verzoekende partij buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, zodat zijn aanvraag vanuit België kan worden ingediend, gelet op het feit dat op datum van 28/09/2010 de eerste aanvraag van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij is op heden niet gewijzigd, toch niet in die zin dat het ontvankelijkheidsoordeel van eertijds kan herzien worden. Evenmin is het wettelijk kader gewijzigd waardoor een ander oordeel omtrent de ontvankelijkheid zou gerechtvaardigd zijn.

De verzoekende partij mocht er dan ook op rechtmatige wijze van uit gaan dat zijn aanvraag dd. 27/09/2011 minstens als ontvankelijk zou verklaard worden.

Minstens dient vastgesteld te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een onafdoende wijze motiveert waarom het eerdere ontvankelijkheidsoordeel op heden niet kan gevolgd worden.

- [...]

Tevens wordt aangehaald dat gronden van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het mag duidelijk zijn dat ook deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn en tevens onredelijk is om de bestreden beslissing van onontvankelijkheid te dragen.

Integratie zou, overeenkomstig de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, geen grond voor ontvankelijkheid kunnen zijn.

Evident, is dit onjuist.

Dergelijke redenering is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie een verblijfsmachtiging via zijn verblijfplaats in België kan aanvragen.

a)

Uiteraard kunnen redenen van integratie (werk, talenkennis, centrum van belangen in België...) buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft, dat de Dienst Vreemdelingenzaken met een algemene uitspraak zijn eigen appreciatiemarge met betrekking tot het criterium 'buitengewone omstandigheden' mag ondergraven en stellen dat integratie niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België ingediend wordt.

Als integratie NOOIT EEN GROND is tot ontvankelijkheid, wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie (werk, centrum van belangen, talenkennis....) als buitengewone omstandigheid STEEDS afgewezen.

Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

b)

NOOIT heeft de wetgever UITGESLOTEN dat redenen van INTEGRATIE ONMOGELIJK EEN GROND TOT ONTVANKEUKHEID kunnen zijn.

Het is duidelijk dat het verblijf en integratie van de verzoekende partij in België echte manifeste buitengewone omstandigheden zijn.

c)

Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 92 227 dd. 27 november 2012 kan naar analogie worden toegepast voor beslissingen in het kader van de ontvankelijkheidsfase.

"Uit het geheel van deze motivering blijkt dat de integratie en het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België door de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden betwist en tevens dat de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om een verblijf toe te kennen, dat hij hiertoe echter niet verplicht is, waarna besloten wordt dat in casus deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Er dient echter te worden vastgesteld, zoals de verzoekende partij ook aangeeft, dat de gemachtigde van de staatssecretaris heeft nagelaten de motiveren waarom hij in dit concrete geval heeft geoordeeld waarom deze integratie en dit langdurig verblijf niet kunnen worden aanvaard als element om verblijfsrecht toe te kennen.

De gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich immers tot de stelling dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen, gevolgd door een verwijzing naar een arrest van de Raad van State dat stelt dat de toekenning van een verblijf omwille van een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een mogelijkheid, maar geen verplichting is, om te besluiten dat "daarom" deze elementen op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

Ook al beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid, dit ontslaat hem niet van de verplichting om zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze te motiveren, hetgeen hij in casu heeft nagelaten te doen. "

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 92 227 dd. 27/11/2012)

Er wordt in de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd waarom in concreto, in het voorliggende individuele geval de integratie niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Meer dan een opsomming geven en concluderen dat deze elementen zogenaamd tot de gegrondheid behoren, doet de Dienst Vreemdelingenzaken immers niet. Er is geen sprake van een ware motivering.

[...]

De motivering moet draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt.

nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussei 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Naast de manifeste schending van de motiveringsplicht heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het redelijkheidsbeginsel geschonden.

In 1981 stelde Professor SUETENS reeds dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent; concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het te allen redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Impliciet wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken de sterke integratie en de duurzame lokale verankering van de verzoekende partij erkend en dat de gunst van regularisatie zou kunnen worden toegekend ('behoren tot de gegrondheid van de aanvraag'), indien hij zijn aanvraag vanuit het buitenland, via de diplomatieke of consulaire post, zou indienen.

Het is echter onredelijk om van de verzoekende partij te verwachten om eerst naar zijn land van herkomst af te reizen teneinde aldaar zijn machtiging tot verblijf te bekomen.

De verzoekende partij heeft niet de financiële middelen om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Het weze dan ook opgemerkt dat de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden mag overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd mag sanctioneren. [...]"

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. In het

bijzonder wat betreft het argument dat verzoeker reeds in het verleden een verblijfsaanvraag indiende op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet aantoonde waarom dit gegeven hem zou verhinderen naar zijn herkomstland terug te keren om aldaar zijn verblijfsaanvraag in te dienen. In de mate dat verzoeker zich hiermee niet akkoord kan verklaren, merkt de Raad op dat de naleving van de formele motiveringsplicht geen verband houdt met de inhoudelijke of juridische correctheid van de in een beslissing tot uiting gebrachte motieven (cf. wat de inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie: Cass. 10 januari 1979, Arr. Cass. 1978-79, 522, alsook wat de feitelijke correctheid betreft: RvS 18 november 1993, nr. 44.948).

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu oordeelde verweerder dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9, lid 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd, doch hij is van mening dat gelet op de publieke verklaringen van zowel *“het kabinet De Block als de directie van de dienst Vreemdelingenzaken”* die bevestigen dat de criteria van de instructie nog gelden voor zij die eraan voldoen, mag worden verwacht dat iedere beslissing inzake artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdend met de achterliggende filosofie van de instructie. Hij geeft aan dat zijn situatie weliswaar niet volledig overeenstemt met een prangende humanitaire situatie zoals omschreven in de vernietigde instructie, doch er niettemin in zijn hoofde sprake is van een duurzame lokale verankering die ook als een prangende humanitaire situatie kan worden beschouwd, waardoor ook in zijn situatie het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden diende te worden verondersteld.

De instructie waarop verzoeker doelt, werd – zoals hij zelf ook aangeeft – vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 omdat deze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Verzoeker geeft aan dat hij zich bevindt in een humanitaire situatie die lijkt op de in de instructie opgenomen humanitaire situaties die een machtiging tot verblijf in het Rijk rechtvaardigen om vervolgens te betogen dat hij niet langer buitengewone omstandigheden dient aan te tonen, aangezien deze kunnen worden verondersteld, doch deze redenering van verzoeker gaat in tegen de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en voormelde rechtspraak van de Raad van State waarbij werd overgegaan tot de nietigverklaring van de betreffende instructie net omdat vreemdelingen hierdoor ontslagen werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, ondanks de uitdrukkelijke wettelijke verplichting hiertoe. Het is het bestuur geenszins toegelaten bepaalde vreemdelingen vrij te stellen van de wettelijke voorwaarde van het aantonen van buitengewone omstandigheden.

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. De Raad merkt hierbij op dat verweerder omtrent elk van de aangehaalde elementen heeft voorzien in een motivering waarom deze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon verweerder niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou hij de wet miskennen. Verzoeker toont door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van een kabinet en de Dienst Vreemdelingenzaken dat de criteria in de vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast niet aan dat de in casu bestreden beslissing is genomen met miskenning van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur in geen geval toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, in casu de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan.

Wat verzoekers ingeroepen wens betreft om een economische bijdrage te leveren aan de Belgische samenleving, die verzoeker aantoonde door middel van het overleggen van een arbeidsovereenkomst,

stelde verweerder dat niet is aangetoond dat verzoeker over de officiële toestemming beschikt om in België betaalde arbeid te verrichten, zodat niet kan worden ingezien waarom dit gegeven hem zou verhinderen tijdelijk naar zijn herkomstland terug te keren om zijn verblijfsaanvraag aldaar in te dienen. Verzoeker betwist deze motivering niet, doch beperkt zich ertoe nogmaals te herhalen dat hij van oordeel is dat zijn wens om bij te dragen aan de Belgische economie een belangrijk element is. Door het louter hernemen van zijn argumenten zoals geformuleerd in de verblijfsaanvraag, toont hij evenwel het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling door verweerder niet aan.

Omtrent de ingeroepen elementen van integratie – met name de duur van het verblijf in België, verzoekers werkbereidheid, zijn kennis van het Nederlands en zijn sociale relaties – heeft verweerder geoordeeld dat deze elementen in wezen de gegrondheid van de aanvraag betreffen en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is van oordeel dat dergelijke stellingname onjuist en kennelijk onredelijk is.

De Raad merkt in dit verband op dat de ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erop is gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, met name vanuit het land van herkomst. Verweerder heeft wat betreft de elementen van integratie waarvan verzoeker melding maakte in zijn aanvraag gesteld dat deze reeds betrekking hebben op de gegrondheidsfase en op zich niet verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Er blijkt niet dat verweerder op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Deze motivering kan in casu ook niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Zo merkt de Raad op dat deze motivering in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoeker geeft aan dat verweerder middels zijn motivering op algemene wijze zou uitsluiten dat elementen van integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, terwijl niet kan worden uitgesloten dat uit de elementen die worden aangebracht ter staving van een goede integratie in België in bepaalde gevallen ook kan worden afgeleid dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst. Uit de bestreden beslissing volgt evenwel nog niet dat geen enkel element betreffende de integratie van aard kan zijn tevens een buitengewone omstandigheid uit te maken, doch enkel dat de elementen van integratie waarvan melding werd gemaakt in de aanvraag op zich nog niet vermogen de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Dit standpunt is in casu niet kennelijk onredelijk en aldus *‘ondergraaft’* of overschrijdt verweerder zijn appreciatiebevoegdheid nog niet. De Raad kan in dit verband zo ook enkel opmerken dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet op een begrijpelijke wijze heeft uiteengezet waarom hij van oordeel was dat zijn langdurig verblijf in België of het feit dat hij zich integreerde op enigerlei wijze een belemmering vormde om een beroep te doen op de reguliere procedure. Van verweerder kon derhalve niet worden verwacht dat hij zou onderzoeken en motiveren waarom de duur van het verblijf en een goede integratie voor verzoeker geen hinderpaal vormden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. De verwijzing in dit verband naar een arrest van de Raad betreffende een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, kan – los van de vaststelling dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – ook bezwaarlijk als pertinent worden beschouwd. Verzoeker stelt dat dit arrest naar analogie kan worden toegepast op de huidige zaak, doch hij gaat hiermee volledig voorbij aan het gegeven dat het onderzoek inzake enerzijds de ontvankelijkheid en anderzijds de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf essentieel verschillend is. In de thans voorliggende situatie toont verzoeker niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing op dit punt – die wordt ondersteund door rechtspraak van de Raad van State – foutief of kennelijk onredelijk zou zijn of in strijd zou zijn met de wet.

Verzoeker benadrukt daarnaast zijn duurzame lokale verankering in België en met name zijn langdurig verblijf in België en zijn werkbereidheid en reële mogelijkheid tot tewerkstelling. Aldus toont hij evenwel nog niet aan dat verweerder zijn situatie incorrect inschatte. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan, dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan of dat een reële tewerkstellingsmogelijkheid zou ophouden te bestaan. Verzoeker toont het kennelijk onredelijk karakter ook niet aan van de motivering

dat hij thans in geen geval beschikt over een officiële toestemming om in België betaalde arbeid te verrichten, zodat niet kan worden ingezien waarom het kunnen voorleggen van een arbeidsovereenkomst hem zou verhinderen tijdelijk naar zijn herkomstland terug te keren om zijn verblijfsaanvraag aldaar in te dienen.

Wat vervolgens de eerder door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit een lezing van de verblijfsaanvraag die aan de grondslag van de thans bestreden beslissing ligt, dat verzoeker hieromtrent enkel stelde dat hij *“reeds op datum van 09/10/2008 (+aanvulling op 23/10/2008, en actualisatie op 15/09/2009, 24/09/2009 en 07/12/2009) een eerste verzoekschrift artikel 9bis van de Vreemdelingenwet [heeft] ingediend. Op datum van 28/09/2010 wordt de aanvraag ontvankelijk, maar ongegrond verklaard.”* Verweerder kan dan ook worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker met dergelijk betoog nog niet aantoonde waarom het zeer moeilijk is om terug naar zijn herkomstland te keren om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. Er blijkt niet dat op dit punt enige ruimere motivering zich opdrong. Nu verzoeker immers zelf in gebreke bleef te duiden waarom als gevolg hiervan thans een ontvankelijkheidsbeslissing zich opdrong, blijkt geenszins dat verweerder op dit punt zelf in enige verdere motivering diende te voorzien. In de mate dat verzoeker zijn betoog thans uitbreidt en stelt dat er in zijn hoofde reeds buitengewone omstandigheden werden vastgesteld en dat aldus, gelet op het gegeven dat noch zijn persoonlijke situatie noch het wettelijk kader is gewijzigd, hij er mocht van uitgaan dat zijn huidige aanvraag ook ontvankelijk zou worden verklaard, merkt de Raad nog op wat volgt. Naast het gegeven dat verzoeker zulks niet uitdrukkelijk aanvoerde in zijn verblijfsaanvraag, waardoor ook niet blijkt dat in deze zin een uitdrukkelijke motivering zich opdrong, dringt de vaststelling zich op dat verzoekers eerdere verblijfsaanvraag ontvankelijk werd verklaard *“omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructie”*. Tevens werd in deze beslissing gesteld dat de overige elementen die werden aangevoerd niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden en niet hebben geleid tot de ontvankelijkheid. Hieruit blijkt aldus duidelijk dat de ontvankelijkheidsbeslissing inzake de eerste verblijfsaanvraag volledig werd gestoeld op de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoeker, die kan worden geacht kennis te hebben van deze motivering, kan aldus niet dienstig voorhouden als zouden in zijn situatie reeds buitengewone omstandigheden zijn vastgesteld. Het gegeven dat verweerder zich in het kader van de bedoelde ontvankelijkheidsbeslissing nog heeft gebaseerd op de vernietigde instructie, impliceert niet dat verzoeker gerechtigd was te verwachten dat verweerder andermaal een vrijstelling voor het voldoen aan een wettelijke voorwaarde verleende of dat verweerder in de thans bestreden beslissing diende te motiveren waarom hij nu wel op correcte wijze de wet toepast. Verzoeker heeft geenszins een wettig belang bij zijn betoog dat er in wezen op neerkomt dat verweerder andermaal een wettelijke voorwaarde naast zich neer diende te leggen.

Waar verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel nog aanhaalt dat hij niet de financiële middelen heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst, stelt de Raad vast dat uit een lezing van de verblijfsaanvraag zoals opgenomen in het administratief dossier niet blijkt dat een dergelijk gegeven werd aangehaald als buitengewone omstandigheid. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekwam om in zijn verblijfsaanvraag op duidelijke wijze te duiden welke omstandigheden hem verhinderen de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Nu verzoeker zelf naliet aan te geven dat dit gegeven hem verhinderde de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen, kan niet worden vastgesteld dat verweerder met dit element ten onrechte geen rekening hield. Er blijkt niet dat verzoeker zich in het kader van huidige procedure dienstig kan steunen op dit betoog.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Specifiek wat het vertrouwensbeginsel betreft, merkt de Raad nog op dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond inzake de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij verder in België zou kunnen verblijven en het

gegeven dat verzoeker zelf aangeeft dat zijn situatie niet geheel valt onder deze instructie – deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest. Het vertrouwensbeginsel houdt niet in dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr.104.270). Een schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden weerhouden.

2.2.5. Het enig middel is ongegrond. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS